

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηται εγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βέλπεργ καὶ «Ἐστίας»
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιεύματα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσεις ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτόπισιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δμ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34

Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐντυπώσεις ἐκ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων. Ἐπιστολὴ ΣΤ'. Ἀγῶνες ποδηλάτου. Γυναῖκες ποδηλατῆστριαι. Ἀγῶνες κολυμβητικῆς Τὰ θύματα τῶν Ἀγῶνων. Τιμολέων Φιλήμων. — Ἡ δυσσομία τῆς ἀναπνοῆς, (ὑπὸ Dr. Rossi). — Ἡ ἑορτὴ τῆς φιλοπτώχου καὶ τῶν Ἀνιάτων. — Πρὸς τοὺς ἀγωνιστάς μας. Ποίημα (ὑπὸ δος Ἀνθούλας I. Ὀλυμπίου). — Βιβλία. — Πανόραμα. — Καλλιτεχνία καὶ θεάτρον. — Συμβουλαί. — Ἀλληλογραφία. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΤ'.

Καλὴ μου φίλη,

Δὲν ἐνθυμοῦμαι, ἐὰν εἰς τὰς προηγηθείσας ἐπιστιλάς μου σοὶ ὠμίλησα περὶ ποδηλατικῶν ἀγῶνων. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ ἀσκήσις αὕτη μοὶ φαίνεται τόσον κρείσσικτος, τόσον ξενική, δι' ἀγῶνας μάλιστα Ὀλυμπιακοὺς τόσο ἀχαρις, ὥστε οὔτε κἂν ἀξίαν λόγου ἐθεώρησα κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τὴν εἰς αὐτὴν νίκην ἢ ἥττάν μας.

Εὐτυχῶς ὅτι τὸ Στάδιον δὲν ἐφιλοξένησε τὴν ἀσχημον αὐτὴν ἀσκήσιν, ἢ ὅποια πιθανὸν ὑπὸ ὑγεινὴν ἔποψιν νὰ παρέχη ὠφελείας εἰς τοὺς ἐπιτιδομένους εἰς αὐτήν. Ἐπὶ πλαστικὸν ὅμως κάλλος τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Ἀντὶ τὸ σῶμα νὰ ἀναδεικνύεται εὐμελές, πλαστικόν, μὲ γραφικότητα καὶ χάριν εἰς τὰς κινήσεις, μεταβάλλεται ἀπλοῦστατα, συστρεφόμενον, κυρτούμενον καὶ διπλούμενον εἰς δύο, εἰς κινήτριον μοχλὸν τοῦ ὁποίου εὐκρινῶς μόνον οἰπόδες καὶ ἡ κεφαλὴ διαγράφεται, ἀλλὰ καὶ ἐκείνη ἐστραμμένη πρὸς τὰ κάτω.

Τί τὰ θέλεις, φίλη μου. Οἱ νέοι λαοὶ ἐφευρίσκουν βέβαια πολλὰ καὶ εὐεργετικὰ πρᾶγματα. Ἐπινοοῦν νέας μηχανάς, διὰ τῶν ὁποίων ζευγνύουν καὶ αὐτὰ τὰ ἀνυπότακτα τῆς φύσεως στοιχεῖα εἰς τὰς στιβαρὰς χεῖράς των, μεταβάλλουν καὶ αὐτοὺς τοὺς φυσικοὺς νόμους διὰ τοῦ ἀτμοῦ καὶ τοῦ σιδήρου, κυριαρχοῦν τέλος τῆς Οἰκουμένης. Ἀλλὰ τὸ καλόν, τὸ ὠραϊκόν, δὲν πρωτοστατεῖ βέβαια εἰς τὴν δημιουργικότητα τῶν συγγρόνων γενεῶν. Παράβαλλε τὸ ποδηλάτον μὲ τὴν ἀρματοδρομίαν, μὲ τὸν δρόμον, ἢ μὲ ὅλας τὰς λοιπὰς τῶν ἀρχαίων ἀσκήσεις. Ἐγὼ εἰς τοὺς ποδηλατικοὺς αὐτοὺς ἀγῶνας δὲν κατῴρθωσα νὰ ἶδω ἢ τοὺς τροχοὺς τῶν ποδηλάτων περιστρεφόμενους ἰλιγγιωδῶς περὶ τὸ ποδηλατοδρόμιον. Ἡ μηχανὴ αὕτη ἢ ἀψυχος, ἢ ἀμορφος, ἢ χωρὶς ρυθμὸν καὶ κανονικότητα καὶ σχῆμα, ἐκμηδενίζει ἐντελῶς τὸν ἄνθρωπον. Ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸν σιδηροῦν ἄξονα, τὸ καλλιτεχνικώτερον, τὸ πλαστικώτερον σῶμα μεταβάλλεται εἰς αἰλουροειδὲς κατασκευάσμα, συνηνωμένον τόσο πολὺ μετὰ τῆς σιδηρᾶς ἐκείνης μηχανῆς, ὥστε σιδηρὸς καὶ ἄνθρωπος νὰ ἀποτελοῦν ἓν ἀχαρι κινήτων πρᾶγμα, τὸ ὅποσον διασχίζει ταχέως τὸν δρόμον. Ὁ Flaman, ὁ Γάλλος νικητὴς τοῦ ποδηλάτου, δὲν κατῴρθωσεν οὔτε νὰ μὲ σιγκινήσῃ, ἀλλ' οὔτε τὸν θαυμασμὸν μου νὰ προκαλέσῃ. Ἐκύωσα πολὺ, ἐπάγωσα κυριολεκτικῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὡς καὶ ὅλοι ὅσοι εἶχον τὸ θάρρος νὰ κατέλθουν εἰς τὸ Φάληρον, ἐχασμήθην ἔτι περισσότερο ἐκ τοῦ ἀνιάρου αὐτοῦ θεάματος, τόσο μάλιστα, ὥστε ἀκόμη νὰ αισθάνωμαι ἐν μικρὸν αἰμόδιασμα εἰς τὰς κάτω σιαγόνας, ἀλλὰ δὲν ἀπέκομισα τὴν ἐλαχίστην εὐχαρίστησιν ἐκ τοῦ ἀγωνίσματος αὐτοῦ. Καὶ νομίζω ὅτι εἰς τὸ ἰδικὸν μου πάθημα δὲν ἔμειναν ξένοι οὔτε οἱ λοιποὶ θεαταί. Ἡ μόνη ἐκ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀποκομισθεῖσα εὐχαρίστησις εἶναι ἡ ἱκανοποίησις καὶ πάλιν τοῦ ἔθνικου καὶ τοῦ πατριωτικοῦ ἐγωῖσμοῦ μας. Μεταξὺ τῶν ξένων ποδηλατιστῶν, μόνος εἰς Ἑλληνόπαις κατῴρθωσε νὰ

μείνη μέχρι τέλους επί του πεδίου εκείνου της τιμής, διεδικιών την νίκη προς τον διάσημον Γάλλον ποδηλάτην και διαγράφων κύκλους ατελετήτους ο μικρός αυτός το δέμας άλλ' ακούρατος Κωλέττης, όστις διέτρεξε μέχρι τέλους το εκ τριάκοντα χιλιομέτρων διάστημα, έλθων βεβαίως δεύτερος, αλλά πολύ έπευρημηθείς και χειροκροτηθείς δια την άντοχήν του.

Άλλά τί άν οι ξένοι ένίκησαν εις τον έν τῷ ποδηλατοδρομίῳ άγωνά, άφου εις τον δια ποδηλάτου Μαραθώνιον έκερδήσαμεν ήμετες; Ό ένθουσιασμός και πάλιν του άναμείνοντος πλήθους υπήρξεν άκράτητος, όχι, σοι έπαναλαμβάνω, δια το είδος του άγωνίσματος, άλλ' ιδίά δια την δευτέραν αυτήν νίκην του Μαραθώνος. Ό νέος Κωνσταντινίδης κατώρθωσε μόνος αυτός να υπερνικήση έλας τάς δυσκολίας τοιούτου δρόμου, έντελώς άκαταλλήλου δια ποδήλατον και να έπιστρέψη, μόνος αυτός νικητής.

Η νίκη αυτή πιστοποιεί άπαξ έτι την επί των ξένων ύπεροχήν μας, όσάκις πρόκειται να ένισχυεται ο ζήλος μας δι' άνυπερβλήτων προσκομιμάτων και άκατανικήτων δυσχερειών. Και ο Μασόν και ο Φλαμάν ήσαν άκαταγώνιστοι εις το επίπεδον και όμακλόν ποδηλατοδρόμιον, εκεί όπου ή τέχνη και ή εύκίνησις των μόνον έδοκιμάζετο. Ήθλεν ο Μαραθώνιος, με τους άνηφόρους και κατηφόρους του, με τους κινδύνους και τάς δυσκολίας του, με τάς πτώσεις και τους έκτροχισμούς των ποδηλάτων. Και οι ξένοι, μωλωπισμένοι, συντετριμμένοι, άπηυδημένοι, άπεσύρησαν, ένω ο Έλληνας, ο επίσης ως αυτοί καταπονηθείς και έξκνηθεις, επέμεινε και ένίκησε. Και αυτή ή άντοχή μας και ή υπερνικήσις κατά πάσης δυσκολίας, κατά παντός προσκόμματος είναι, φίλη μου, κληρονομία παρά των πατέρων μας, των άνδρωθέντων εις τάς δυσκολίας και μόνον δια της άκατανικήτου άντοχής και έπιμονής των επί τέλους τυχόντων της άπελευθερώσεώς μας. Ήτο φυσικόν να νικούν οι ξένοι, όπου άπητείτο ειδικότης τεχνική, όπου άπητείτο πείρα μεγάλη και συστηματική μεθοδικότης. Γυμνάζονται επί αιώνας τώρα, ένω ο ιδικός μας γυμναστικός βίος δέν άριθμεί ούτε μίαν καν δεκαετηρίδα. Άλλ' ό,τι ήμετες έχομεν προνόμιον προακίωνιον, ό,τι είναι εις το αίμά μας, ότι άποτελεί μέρος άναπόσπαστον της ύπάρξεώς μας είναι το ψυχικόν σθένος εις τάς δυσκόλους άκριβώς στιγμάς· είναι ή άντοχή μας εις την στιγμήν του κινδύνου· είναι ή μέθη υπό της όποίας και οι χθεσινιοι πατέρες και οι προακίωνιοι πρόγονοι κατελαμβάνοντο, όσάκις επρόκειτο περι της υπερασπίσεως της τιμής.

Κατά τοῦτο τοῖς ὁμοιάσαμεν ὡς καὶ κατὰ τόσα ἄλλα εὐτυχῶς. Νομίζω δὲ ὅτι εἰς δεδομένην στιγμήν, μετ' ὅλας τὰς μεμφιμοιρίας περὶ τῶν ἀδυναμιῶν μας ὡς ἀσθενῆς συντεταγμένων στρατιωτικῶς καὶ ναυτικῶς, θὰ κατορθώσωμεν ἀληθῶς θάματα, διὰ τὰ ὅποια καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι θὰ ἐκπληρωθώμεθα κατόπι, ὅπως ἄλλως τε τὸ ἐπάθαμεν καὶ με τοὺς ἀγῶνας. Ἐδῶ βεβαίως θὰ ἐτελείωνα τὰς περὶ ποδηλάτου ἐντυπώσεις μου, ἐὰν δὲν ἐγνώριζα ὅτι ποδηλάταις καὶ σύ, καὶ δὲν ἐνόουν νὰ σοὶ εἶπω δύο λέξεις ὡς πρὸς τὴν περὶ ποδηλατῶν γυναικῶν γνώμην μου.

Γυναῖκες ποδηλάτριαι

Λοιπόν, φίλη μου, φρίττω μόνον μετὰ τὴν ιδέαν, ὅτι σὺ ἡ χαι-

ρίεσσα, ἡ κομψή, ἡ τόσον φιλόκαλος, ἡ τόσον καλλιτέχνης εἰς πᾶσαν σου κίνησιν, διασκελίζεις τὸ σιδηρὸν αὐτὸ μηχανήν, α, συσπειροῦσαι ἐπ' αὐτοῦ ὡς ἡ ἀπὸ τῶν καπνοδόχων καταρριγωμένη γαλῆ, διπλώνουσαι εἰς τρία, κρεμάς τοὺς πόδας σου δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ καὶ οὕτω ἀνεβοκαταβάζουσαι αὐτούς, ἐρυθρὰ βεβαίως καὶ ἀσχημος μετὰ τὸ στήθος πρὸς τὰ μέσα βαθουλόν, μετὰ τὴν ὠμοπλάτην εἰς καμπύλην ὡς ραχιακή, μετὰ τὸν ὠρατὸν σου λαμβόν εἰς στάσιν ὅχι κύκνειον, ἀλλὰ ταπεινὴν καὶ χαμηλὴν νεύουσαν, δικαίως τὰ Ἠλύσια Πεδία, ὅπου μόνον ὡς ὠραία ἀμαζῶν ἠδύνασο νὰ διακριθῆς.

Βεβαίως εἶναι κολλητικὴ ἡ ποδηλατομανία, ἡ ὅποια μᾶς ἐφθασε καὶ ἔως ἐδῶ, βραβηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον παρασύρουσα εἰς τὸν κατήφορον καὶ τὰς ἰδικὰς μας κυρίας καὶ νεάνιδας. Εἰξεύρω ὅτι ἔχει γείνει ἀρκετὸς λόγος περὶ τῆς ἐπιρροῆς αὐτῆς ὑπὸ ἔποψιν ὑγιεινῆν, καὶ ὅτι ἀκριβῶς ὡς σωματικὴ ἀσκήσις ἐπιβάλλεται ὁσημέραι εἰς ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας. Ἐγώ, φίλη μου, χωρὶς νὰ ἔχω γνώσεις ὑγιεινολογικάς, νομίζω ἀδύνατον, ἀπίστευτον, ὅτι τὸ ποδήλατον ὠφελεῖ καὶ ὅτι δὲν συντελεῖ μονομερῶς εἰς ἐνδυνάμωσιν ὠρισμένων τοῦ σώματος ὀργάνων πρὸς βλάβην τῶν λοιπῶν. Ἐντεῦθεν καταστροφὴ τῆς σωματικῆς ἀναλογίας καὶ κανονικότητος, καταστροφὴ τοῦ κάλλους τῆς γυναικός, τοῦ ἀπορρέοντος πάντοτε ἐκ τῆς ἀρμονίας τῶν γραμμῶν καὶ τῆς ὁμαλῆς πλαστικότητος, καταστροφὴ τῆς χάριτος περὶ τὰς κινήσεις, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ μέγιστον τοῦ φύλου μας γόητρον.

Τὸ ποδήλατον νομίζω ὅτι ἐχρησιμοποίησαν πρῶτοι αἱ Ἀμερικανίδες, ἐσπευσαν δὲ καὶ αἱ γυναῖκες τῆς Εὐρώπης νὰ τὰς μιμηθοῦν εἰς τοῦτο, χωρὶς κανὲν νὰ ἐξετάσωσι τοὺς λόγους δι' οὓς αἱ πέραν τοῦ Ὁκεανοῦ ὁμόφυλοι των εἰσῆγγαγον τὸν συρμὸν τοῦτον. Αἱ Ἀμερικανίδες, φίλη μου, ἐργάζονται εἰς τὸν τόπον των παντοίας ἐργασίας καὶ παντοῖα ἐπαγγέλματα. Διὰ τὰς μακρυνὰς τῶν μεγάλων πόλεων των ἀποστάσεις τὸ ποδήλατον ἀπέβλινεν εὐεργετικόν καὶ διὰ τὴν οἰκονομίαν χρόνου καὶ διὰ τὴν οἰκονομίαν χρημάτων, ἀναπληροῦν τὴν ἀμαξίαν, ἥτις ἐκεῖ δὲν εἶναι προσιτὴ εἰμὴ εἰς τοὺς ἑκατομμυριοῦχος. Ἰδοὺ δικτὶ αἱ Ἀμερικανίδες ἔργιναν ποδηλάτρια. Ἄλλ' ἡμεῖς ἐδῶ, αἱ ὅποια ὡς μόνον ἐργασίαν ἔχομεν τὸ οἰκοκυρεῖο μας· αἱ ὅποια διὰ νὰ εὐρωμεν μεγάλας ἀποστάσεις πρέπει νὰ ἐξέλθωμεν τῆς μικρῆς μας πόλεως, αἱ ὅποια ἀκόμη δὲν ἐμιμήθημεν τὰς Ἀμερικανίδας οὔτε εἰς τὰ στοιχειώδη τῆς προόδου των βήματα, ἐνεκολλώθημεν τὸ ποδήλατον, διότι τὸ ἐνομίσαμεν συρμὸν. Καὶ ἀρρακόμεθα πάντοτε, δὲν εἰξεύρω δικτὶ, νὰ ἐφαρμόζωμεν ἀκριβῶς τοὺς συρμούς τοὺς πλέον γελοίους, τοὺς πλέον ἀσκόπους, τοὺς πλέον μαρούς.

Καὶ οἱ ἄνδρες μας, οἱ ὅποιοι σχίζουσι τὰ ἱμάτια των καὶ ἐκρήγνυνται εἰς κραυγὰς ἀπελπιστικὰς, ὅταν ἀκούουν κανὲν νὰ γίνηται λόγος περὶ ἐργασίας συστηματικωτέρης τῆς γυναικός· οἱ ὅποιοι μειδιοῦν σαρκαστικῶς προκειμένου περὶ γυναικός ἐπιστήμονος ἢ συγγραφέως· οἱ ὅποιοι φοβοῦνται ὅτι τὰ οἰκογενειακά μας ἦθη θὰ διαφθορῶν, ἐὰν ἐπιτραπῆ εἰς τὴν ἔχουσαν ἀνάγκην νὰ ἐργασθῆ γυναῖκα, νὰ ζητήσῃ θέσιν εἰς ἐμπορικόν τι κατάστημα ἢ ὡς δημόσιος ὑπάλληλος· οἱ ἄνδρες μας κμακρύνουσι τὰς θυγατέρας των, τὰς ἀσκουμένας μετὰ πλήθους νέων πάσης τάξεως εἰς τὸ ποδηλατοδρόμιον καὶ μόνον ὅτι δὲν χειροκροτοῦν, ὁσάκις ἴδουν γυναῖκα νὰ διασχίζῃ ἐπὶ τῶν

σιδηρῶν αὐτῶν τροχῶν τὰς ἀγυῖας τῆς πόλεως.

Όλα αὐτὰ ἐνόουν νὰ τὰ εἶπω εἰς σέ, ἡ ὅποια ἔαμες τὸ μέγα λάθος νὰ παρασυρθῆς εἰς τὸ ἀηδὲς αὐτὸ—διὰ γυναῖκα μάλιστα—γύμνασμα, ἀλλ' ἐπὶ τῆ αὐτῆς εὐκαιρίας ἠνθούου νὰ τὰ εἶπω καὶ εἰς ἕλας ἕσας με ἀναγινώσκουσι, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως ἀποτρέψω, ἔστω καὶ ὀλίγας, ἐκ τῆς συνθηείας νὰ ἀρρακώνται εἰς ὅ,τι ἀναντιρρότως παραμορφῶναι καὶ ἀσχημίζει τὸ φύλον μας.

Τὸ κολύμβημα

Ἀσκήσις καὶ τὸ κολύμβημα καὶ ἀσκήσις ὠραία, ἀναγκαία, εἰς ἐποχὴν μάλιστα, καθ' ἣν μετ' ὅσης εὐκολίας ἐξερχόμεθα εἰς περίπατον, διασχίζομεν καὶ τὰς μεγαλειτέρας θαλάσσας καὶ τοὺς ἀπεράντους ὠκεανούς. Ὅταν δὲ οἱ ὠκεανοὶ καὶ αἱ θάλασσα αὐταὶ συνταράσσονται ἀγρίως καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως φαίνονται δικταθειμένα νὰ ἐσπάσσουν τὴν ὀργὴν των κατὰ ἐλαφροῦ σκάφους, τὸ ὅποῖον περιελίξει εἰς τὰ ξύλινα στέγνα του τόσας ζωὰς ἀνθρώπων, ὅταν ἡ ἀγωνία τοῦ ἐπικειμένου θανάτου ἐν πλήρει ἀκμῇ ζωῆς πιεζῆ ὡς ἐφιάτης πάντων τὰ στήθη, τότε ὁ κολυμβητής, ἀτρόμητος, αἰσθάνεται τὴν μεγάλην τῆς ἀσκήσεως ταύτης δύναμιν, τότε μόνον εὐλογεῖ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν παιδίον ἠρέσκετο νὰ παίζει παρὰ τὸν αἰγιαλὸν καὶ νὰ πλῆθι εἰς τὰ ἕρμα νερὰ του μετ' ἕλας τὰς ἐπιπλήξεις καὶ διακαρτυρίας τῶν γονέων του.

Ὁ κολυμβητής εἶναι ἥρωας δευτέρου καὶ εὐεργετικώτερος τοῦ ἐν ταῖς μάχαις ἀγωνιζομένου. Ὁ ἠρωϊσμός τουτοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀναμετρεῖται πρὸς τὸν μεγαλειτέρον ἀριθμὸν τῶν σφαιρῶν, ἄς ἐβύθισεν εἰς τὰ στέγνα ἀνθρώπων ὁμοίων του, πρὸς τὸν φρικώδη πανικόν, ὃν ἐνέσπειρεν ἡ καταστρεπτικὴ ἀνὰ ξένας πόλεις καὶ χώρας πορεία του, πρὸς τὸ μαῦρον πέλοθς εἰς ὃ ἐβύθισεν οἰκογε εἰς ὀλοκλήρους, πρὸς τοὺς πόνοους, τὰ δάκρυα καὶ τὴν ἀπελπισίαν, ἣν ἐμπνέει μόνον τὸ ὄνομά του.

Ὁ κολυμβητής μετὰ τὸν σταυρὸν τῆς ἀγάπης καὶ ἀδελφοποιήσεως εἰς τὰ στήθη εἶναι ὁ ἥρωας τῶν θαλασσῶν, ὁ προθύμως διακινδυνεύων τὴν ζωὴν του, ἵνα σώσῃ τὴν τῶν ἐχθρῶν καὶ φίλων του ἀδικαρίτως, ἵνα ἀποδώσῃ τὴν μητέρα τὸ τέκνον τῆς, εἰς τὴν ἀδελφὴν τὰς ἐλπίδας τῆς, εἰς τὴν κόρην τὸ στήρυμά τῆς. Εἶναι ὁ ἥρωας τῆς αὐταπαρνήσεως, ὁ φέρων ὡς ἐμβλημα τὴν μεγάλην τοῦ χριστιανισμοῦ ιδέαν, «τὴν ζωὴν μου ὑπὲρ τῶν ὁμοίων μου». Εἶναι ὁ μέγας καὶ αἰώνιος τοῦ Χριστοῦ μιμητής, ὁ τὴν ἰδίαν ὑπαρξίν διακινδυνεύων χωρὶς οὔτε βραβεῖα, οὔτε τιμὰς, οὔτε ἀμοιβὰς, οὔτε ἀξιώματα νὰ διεδικῆ. Δι' αὐτὸν πατέρις εἶναι ὁ κόσμος ὅλος, καὶ οἰκογένεια ἡ ἀνθρωπότης σύμπασα. Ἐχθρὸς δὲ μόνον εἰς ἡ ἐξηγριωμένη θάλασσα, τὸ τυρλῶς κινιόμενον τοῦ πόντου στοιχεῖον.

Ὁ Έλληνας εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν τοῦ κόσμου κολυμβητής. Ἡ Έλλὰς περὶρρυτος ἀπὸ νερά, λουομένη πανταχόθεν ἀπὸ πελάγη καὶ θαλάσσας, ἡ Έλλὰς μετὰ τὰς ἀπειροπληθεῖς νήσους τῆς καὶ τὰς ἀναριθμήτους παραλίους πόλεις τῆς ἡ Έλλὰς μετὰ τὴν γλυκυτέραν καὶ ὠραιοτέραν τοῦ κόσμου θάλασσαν, ἡ ὅποια σὲ προκαλεῖ μετὰ τὰ μαγικά κάλλη τῆς νὰ βυθισθῆς εἰς τὰ γαλανὰ, εἰς τὰ σκαφεύρινα, εἰς τὰ ἀδαμντοστικὰ νερά τῆς, ἡ ὅποια σὲ ὀρροσίζει, ὅταν οἱ κινιολο-

κύσωνας φαίνονται πυρπολοῦντες καὶ τὸν ἀέρα αὐτόν, ἡ Έλλὰς ἐγέννησε βεβαίως τοὺς ἐπιφανεστέρους τοῦ κόσμου κολυμβητάς. Εἰς τὰς νήσους τὰ παιδιὰ μακθάνουσι νὰ κολυμβοῦν, εὐθὺς ὡς μάθουν νὰ περιπατοῦν. Εἶναι ἐν εἶδος ἀμφιβίων, τὰ ὅποια διέρχονται τὰ νηπιακὰ των ἔτη μετὰ τοὺς πόδας κατὰ τὸ πλεῖστον ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ τὰ παιδικὰ των μετὰ ὀλόκληρον τὸ σῶμα. Ἡ Έλλὰς λοιπὸν ὤφειλε νὰ κερδήσῃ ἕλας τὰ βραβεῖα εἰς τὸ κολύμβημα καὶ ἐκέρδησε μόνον ἐν. Καὶ ὑπερ χειρίστον τὰ ἄλλα δύο τὰ ἐκέρδησαν ἀνθρώποι μεσογείων τόπων, ἀνθρώποι στεργιοί, ὡς λέγουσι οἱ ναυτικοὶ μας.

Μὴ νομίσῃς, φίλη μου, ὅτι εἰς τοῦτο πταίουσι οἱ κολυμβηταὶ μας. Ἀφήνω ὅτι οἱ περισσύτεροι ἐξ αὐτῶν εἶναι ναυτικοὶ καὶ κατὰ συνέπειν ξενιτευμένοι κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτήν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ νικήσωμεν τοὺς κολυμβητάς τοῦ κόσμου ὅλου, ἐὰν ἡ Ἐπιτροπὴ μας, ἡ κατὰ τὰ ἄλλα θαυματουργήσασα, εἰργάζετο κάπως δραστηριώτερον εἰς τὸ ζήτημα τῆς προπαρσκευῆς ἡ μάλλον τῆς περισυλλογῆς τῶν ἀθλητῶν μας εἰς ὅλους τοὺς κλάδους καὶ ἰδίᾳ εἰς τὸν τῆς κολυμβητικῆς. Ἐκλήθησαν βεβαίως διὰ τῶν ἐφημερίδων νὰ μετασχοῦν τῶν ἀγῶνων πάντες οἱ εἰς ἕκαστον ἀγωνισμὸν διακρινόμενοι, ἀλλ' ἀκριβῶς οἱ ἀνθρώποι τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν ὀρέων, οἱ διασχίζοντες τὸ κύμα ὡς ξιφία καὶ ρίπτοντες τὸ λιθάρι, ὡς θεοὶ τῆς ἀρχαιότητος, ἀναγινώσκουσι ποτὲ ἐφημερίδας; Καὶ ἂν ἀναγινώσκουσι τοιαύτας, ποῖος ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων ἐννοεῖ τί θὰ εἶπῃ ἀγῶνας Ὀλυμπιακοὶ καὶ ποῖαν σημασίαν θὰ ἔχουν αὐτοὶ καὶ διὰ τοὺς νικητάς καὶ διὰ τὴν πατρίδα ἕλληνα, ὅπως ἀφήσουν τὰς ἐργασίας των καὶ ἔλθουν νὰ ἐπιδείξουν τὴν ἱκανότητά των; Ἐπειτα μήπως αἱ πλεῖστα ἐκ τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων δὲν ἀπεθάρρυναν καὶ τοὺς εἰξεύροντας ἀκόμη νὰ ἀναγινώσκουσι, μετὰ τὰς ἀπαισιοδοξίας των περὶ τῆς προβληματικῆς τῶν ἀγῶνων αὐτῶν, ὅχι πλέον ἐπιτυχίας, ἀλλ' ἐκτελέσεως;

Οὕτω, φίλη μου, μόνον ἐκ τῶν τυχόντων ναυτῶν ἠγωνίσθησαν τινες, εὐάριθμοι βεβαίως, καὶ ὅχι οἱ ἐκλεκτότεροι διότι ὑπὸ τοιούτους ἔρους τὸ ζήτημα τῆς ἐκλεκτικότητος οὔτε καν ἦτο δυνατὸν νὰ τεθῆ καὶ ἀντὶ νὰ ἔχωμεν τρία βέβαια, ἀδικαφιλόνικητα, ἀσφαλῆ βραβεῖα, εἶχομεν μόνον ἐν. Ἀλλὰ δὲν βλάπτει. Όλα αὐτὰ θὰ χρησιμεύσουν ὡς μαθήματα διὰ τὸ μέλλον.

Μαθήματα διὰ μεγάλους καὶ μικρούς, διὰ διοργανώτας καὶ νικητάς, δι' ἐπιτροπὰς καὶ ὑποεπιτροπὰς, εἰς τὰς ὅποιας ὁμολοσοῦμεν καὶ ἀναγνωρίζομεν τὰς μάλλον ἐλαφροντικὰς τῶν περιστάσεων.

Ὁ κ. Τιμολέων Φιλήμων

Τὸ νὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τοὺς ἀγῶνας εἰς τόσον μακροσκελεῖς καὶ ἐκτεταμένους ἐπιστολάς, χωρὶς νὰ χαρακτηρίσωμεν τὸν δώσαντα ζωὴν καὶ σάρκα εἰς τὴν ιδέαν αὐτήν, ἡ ὅποια κατ' ἀρχὰς ἐθεωρήθη ὡς οὐτοπία, θὰ ἦτο ἀληθῶς ἀδίκημα μέγα. Συνήθως κατόπι ἐνὸς μεγάλου ἐθνικοῦ ἢ κοινωνικοῦ γεγονότος, τὸ ὅποῖον συνετέλεσεν εἰς τὴν πρόοδον καὶ ὠφέλειαν ἔθνους ἢ λαοῦ τινος, ἐνθουσιῶμεν, ἐπευρημοῦμεν, ἐπιπροτοῦμεν ἐκείνους οὔτινες φαίνονται ἐπιτελέσαντες τὸ κατόρθωμα τοῦτο. Εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτούς, οὔτινες ἐξῆραν τὸ γόητρόν μας καὶ ἐνε-

στάλαξαν νέαν ζωὴν εἰς τὰ στήθη ὅλης τῆς συγχρόνου Ἑλληνικῆς γενεᾶς, οἵτινες μᾶς ἐξύψωσαν ὅχι μόνον εἰς τὰ βέλματα τῶν ξένων, ἀλλ' ἰδίᾳ εἰς τὴν ἰδικὴν μας συνείδησιν, εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς ἐπευφημήσαμεν, ἐχειροκροτήσαμεν, ἀπεθεώσαμεν τὸν Λούην καὶ ὅλους τοὺς συντρόφους τοὺς, οἵτινες ἠξιώθησαν τῆς ὑπερτάτης τιμῆς νὰ τύχουν τοῦ ἱεροῦ κλάδου καὶ τοῦ ἀτιμήτου τοῦ Ὀλυμπιονίκου τίτλου.

Ἄλλ' ἄρα γε θὰ εἴχομεν Λούην, θὰ εἴχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀναστήσωμεν τὴν ἀγίαν καὶ ἱερὰν ταύτην ἑορτὴν καὶ ἡ Ἑλλάς ἡ μικρά, ἡ Ἑλλάς ἡ λημονημένη τῆς σήμερον, ἡ Ἑλλάς ἡ μέχρι τῆς χθὲς χλευαζομένη καὶ ὑποτιμωμένη, θὰ ἠξιοῦτο νὰ περιβληθῆ καὶ πάλιν τὴν τήβεννον τοῦ ἀρχαίου μεγαλείου τῆς καὶ νὰ ἀνακτῆσθαι τὸ ἐξ ἀτιμήτων λίθων διάδημα τῆς ἀρχαίας τῆς λαμπρότητος, ἐν δὺο ἢ τρεῖς ἀνθρώποι δὲν ἔδιδον σάρκα καὶ ὄστα εἰς τὴν ιδέαν αὐτήν;

Καὶ ἐκ τῶν δὺο ἢ τριῶν αὐτῶν ἀνθρώπων ποῖος ἐποτίσθη μὲ ὅλας τὰς πικρίας καὶ τὰς ἀπογοητεύσεις; ἐπὶ τίνα ἐξετοξέυθησαν τὰ φαρμακερώτερα βέλη τῆς ἀντιπράξεως καὶ τοῦ χλευασμοῦ; ποῖος κυριολεκτικῶς ἔφερε καθ' ἑλόν τὸν δρόμον τοῦ Γολγοθᾶ τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐν ὅχι ὁ Τιμολέων Φιλήμων;

Πρὸς ἐπικρατήσιν πάσης μεγάλης καὶ ἔθνωφελος ιδέας, ἀπαιτεῖται πάντοτε, φίλη μου, καὶ ἐν θῆμα. Οἱ ἀρχαῖοι, οἱ θυσιάζοντες πρὸ τῶν βωμῶν τῶν θεῶν τῶν πρὸς ἐπίτευξιν τῶν μεγάλων ἐθνικῶν πόθων τῶν ζωσάν τινα ὑπαρξίν, — ἧς δὲν ἐξηρέθησαν οὔτε οἱ ἀνθρώποι, — ἐσυμβολοποιοῦν βεβχίως τὴν μεγάλην ταύτην ἀλήθειαν. Ἡ ἔθνωφελὴς λοιπὸν δι' ἡμᾶς ιδέα τῆς ἀναγεννήσεως τῶν Ὀλυμπικῶν Ἀγῶνων εὔρε τὸ θῆμα τῆς εἰς ἕνα ἄνδρα, ὅστις καὶ ἐκ καταγωγῆς καὶ ἐξ ἰδιοσυγκρασίας συγκεντρωτὸς ἐν ἑαυτῷ ὅλα τὰ στοιχεῖα τῶν ὑπερόχων ὑπάρξεων, αἱ ὁποῖαι λαμβάνουν ἀνὰ χειρὰς τὴν σημαίαν καὶ βαδίζουν πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἀψηφούσαι τὰς βροχηθῶν περὶ αὐτὰς ριπτομένης σφαίρας, πρὸ τῆς εἰκόνας τοῦ θριαμβοῦ, ἢν ἡ εὐγενὴς καρδίαν καὶ ἡ ἐνθουσιώδης φαντασία τῶν διαβλέπει εἰς ἀπομεμακρυσμένην τινὰ τοῦ ὀρίζοντος γωνίαν.

Μὴ μὲ νομίσῃς ὑπερβολικὴν, ἀλλ' οὔτε μὴ ὑποθέσῃς ὅτι καὶ ἀπλῆ γνωριμία μὲ συνδέει μετὰ τοῦ γενικοῦ γραμματέως τῆς Ὀλυμπικῆς ἐπιτροπῆς. Ὅ,τι σοὶ λέγω εἶναι ἡ ξηρὰ καὶ πραγματικὴ ἀλήθεια, ἔπως τὴν ἀντελήθη τὸ πνεῦμά μου, ἔπως τὴν δικτυοῦ ἢ πεποιθήσῃς μου. Ἡμεῖς αἱ γυναικες, φίλη μου, ἴσως ἔχομεν πολλὰς ἐλλείψεις· ἴσως ὑστεροῦμεν εἰς τινα σημεῖα τῶν ἰσχυρῶν συντρόφων μας, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι μεταβαλλόμεθα εἰς ἱερεῖας ἀληθεῖς τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀμεροληψίας, εὐθὺς ὡς ἀξιοῦμεν τῆς τιμῆς νὰ ἐκφέρωμεν τὰς ιδέας μας καὶ νὰ καθιστῶμεν κοινούς αὐτῶν καὶ ἄλλους διὰ τῆς ἐπισήμου δημοσιότητος.

Ἴσως θὰ σοὶ φανῶ ὑπερβολικὴ, ἐν προσθέτω ὅτι γυνὴ γράφουσα βλέπει καλλίτερον καὶ βαθύτερον τοῦ γράφοντος ἀνδρός. Καὶ διὰ τοῦτο ἴσως ἐκ τῆς φυσικῆς ταύτης τῆς ἀντιληπτικῆς δυνάμεως ὑπεροχῆς μας, εἴμεθα καὶ ἀληθέστερα, ἐκείνων. Ὁ ἐγωισμὸς, ἡ ιδέα τῆς πανδαημοσύνης καὶ πανσοφίας δὲν ἐζύμωσαν ἀκόμη τὸν ἰδικὸν μας ἐγχείραλον, ἀλλ' οὔτε ἐπόρωσε τὴν ἰδικὴν μας καρδίαν, ὥστε ὑπὸ τὸ πρίσμα τοῦ ἀτομικοῦ μεγαλείου μας νὰ βλέπωμεν καὶ κρίνωμεν ὅλους

τοὺς ἄλλους. Ἡμεῖς δρῶμεν ἐπὶ ἐδάφους ἄλλου, ἢ δ' ἑλλειψίς τοῦ συναγωνισμοῦ μᾶς καθιστᾷ νηφκλιωτέρας καὶ δικαιοτέρας.

Ἴδου δικτὶ, ἐξείρουσά σοι τοὺς ἀγῶνας, θλῆσοι εἰκονίσω καὶ ὡς ἀντελήθη καὶ προσωποποιήσας, αἵτινες συνετέλεσαν εἰς ἐπίτευξιν αὐτῶν, χωρὶς νὰ φανῶ κολακεύουσα ἢ ἐπαινοῦσα παρ' ἀξίαν. Ἐὰν δὲν ἠκολούθουν τὴν ἀντίληψίν μου, θὰ σοὶ ἔκαμνα ἴσως πρῶτην τὴν εἰκόνα τοῦ Διαδόχου, θέτουσα οὕτω ἕκαστον πρόσωπον ἱεραρχικῶς εἰς τὴν θέσιν του. Ἄλλ' ἀρχίζω ἀπὸ τὸν δεύτερον, διότι εἶναι ὁ περισσότερα παθῶν, ὁ μᾶλλον πληγωθεὶς καὶ ὁ ὀλιγώτερον ἱκανοποιηθεὶς.

Ὁ Τιμολέων Φιλήμων εἶναι, φίλη μου, ἄρχων Ἀθηναῖος. Δὲν τοῦ δίδω τὸν τίτλον τοῦτον, διότι ἐχρημάτισε δῆμαρχος, ἀλλὰ διότι ὑπενημιζεῖ καὶ ὡς μορφή καὶ ὡς παράστημα καὶ ὡς ἔκφρασις καὶ ὡς νοῦς καὶ ὡς καρδίαν τοὺς ἄρχοντάς μας τῶν παλαιῶν χρόνων. Δὲν εἰξεύρω δικτὶ, ὅσας βλέπω τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν μὲ τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκείνην κεφαλήν του, ἀρέσκουμι νὰ τὸν φαντάζωμαι ὡς ἀγαλμα μὲ ἀρχαῖον πτυχωτὸν χιτῶνα, πορπούμενον ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ παροριῶντα διὰ μεγαλοπρεποῦς τῆς χειρὸς κινήσεως εἰς μέγαν πρᾶγμα.

Καὶ ἀληθῶς μέγαν πρᾶγμα φιλοδοξεῖ καὶ οὐροπολεῖ πάντοτε ὁ ἀνθρώπος αὐτός, ὁ ὁποῖος, ἐν ἔξῃ εἰς ἄλλην ἐποχὴν, ὑπὸ ἄλλους κοινωνικοὺς ἔθους καὶ συνθήκας, ἄλλοτον ὅπως θὰ διεδραμάτιζε πρόσωπον. Ἄλλ' ἀδιάφορον. Ὁ Τιμολέων Φιλήμων καὶ ὡς ἀνὴρ τῶν γραμμάτων καὶ ὡς δημοσιογράφος καὶ ὡς πολιτευτὴς ἀνεδείχθη ἀριστοκράτης τοῦ πνεύματος καὶ ἀριστοκράτης τῆς καρδίας. Δὲν θὰ ἐξετάσωμεν τὴν δρασίαν του ἐν σχέσει πρὸς τὴν πολιτικὴν τῆς πατρίδος μας, διότι οὔτε τοῦ παρόντος εἶναι, οὔτε ἱστορίαν γράφομεν. Θὰ εἴπωμεν ὅμως ἀνεκδοκίως ὅτι ὁ Τιμολέων Φιλήμων ὑπῆρξεν ὁ μεγαλείτερος ἴσως τῶν ἀγῶνων ἀγωνιστῆς, εἰ μὴ ὁ πρῶτος νικητῆς.

Παρὰ τὸ πλεῖστον τοῦ Διαδόχου καὶ ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ, αὐτὸς ὁ πρεσβύτερος, ὁ πατρικῶς ὑποτασσόμενος ἀλλὰ καὶ πατρικῶς ἀναμφιβόλως συμβουλευῶν καὶ ὀδηγῶν, προέβαλε τὸ εἰς πολλὰς καταιγίδας ἐξοικειωθὲν στήθος του ὡς ἀληθὲς οὐχόρωμα, ὅπισθεν τοῦ ὁποῖου οὐδὲν βέλος, οὐδέμια σφαῖρα διήλθεν ἔνα τρώση Ἐκεῖνον, ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ὁποῖου οὗτος ὡς ἔμπειρος εἰργάζετο ἀγωνιστῆς. Ἀσθενὴς καὶ πάσχων παρεῖδεν ἑαυτὸν, ἠψήφησε τὴν υγείαν του, ἀφωσιωμένος, ὡς ἦτο, εἰς τὴν πραγματοποίησιν ἐνὸς μεγάλου ιδεώδους, ἐνὸς εὐγενοῦς ἡγεμονικοῦ πόθου, ὃν υἰοθέτησε καὶ ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου τόσον εἰργάσθη. Ὑπῆρξεν ἀκάματος πρωτοεργάτης τῆς ἀναστάσεως τῶν ἀγῶνων καὶ τοῦ ἀρχαίου Σταδίου ἐν ταῦτῳ, τὸ ὁποῖον ὁ ἀμείλικτος χρόνος εἶχε θάψει εἰς τοὺς σκοτεινοὺς τῆς γῆς κόλπους.

Πλησίον τοῦ Ἀβέρωφ, κομιστῆς ἡγεμονικῶν γραμμάτων, ὁ Τιμολέων Φιλήμων ἐγένετο ὁ θερμὸς συνήγορος τῆς ὠραίας ιδέας τῆς ἀναμακρῶσεως τοῦ Σταδίου, ἐγένετο ὁ ῥήτωρ ὁ ἐμπνευστὴς, ὁ τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος οὐροπολιτήσας νὰ ἴδῃ πλουτισμένην μὲ ἐν ἔτι μνημεῖον θαυμασίον, ἀναμνησκον τὸ μέγα παρελθὸν καὶ ἀδελφόνον αὐτὸ πρὸς μέλλον πλῆρες ἐλπίδων.

Εἶναι μωρία ἢ ἀναμακρῶσις τοῦ Σταδίου, ἔλεγον οἱ

πολλοί· εἶναι οὐτοπία, καὶ παραφροσύνη ἢ ἐπιχειρήσις καὶ τῆς ἀπραγματοποίητου ταύτης ιδέας, ἔλεγον οἱ νοσοκομεῖα μόνον καὶ πτωχοκομεῖα οὐροπολοῦντες διὰ τὴν πατρίδα των.

Ἄλλ' ὁ Φιλήμων, ὅστις ἔβλεπε μακρύτερα, ἐφώναζε μὲ ὄλην τὴν δυνάμιν του: *Τὸ Σταδίου θὰ ἀνιδρῶθῃ*. Καὶ πέραν, μακρὰν εἰς τὸν ὀρίζοντα, κάτωθεν μικρᾶς γωνίας τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ μας, τὸ ἔβλεπεν ἤδη διὰ τῆς φαντασίας του πάλ-λευκον, ἄσπιλον, ὡς γῆν τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὡς ἱερὸν ἐν ᾧ οἱ προσερχόμενοι προσκυνηταί, ἀνδρισμένοι τὸ σῶμα καὶ τὸνωμένοι τοὺς μῦς ἀνέκτων τὴν ἀκμὴν καὶ τὸ σφῆγος, τὴν ἀντοχὴν καὶ τὴν υγείαν, ἦν μόνη ἡ θέα τῶν νοσοκομείων φυγαδεύει καὶ ἦν ἡ μέχρι τοῦδε τρυφηλὴ ἀγωγὴ καὶ μονομερὴς τοῦ πνεύματος ἀσκητικῆς κατέστησε προβλη-ματικὴν διὰ τὴν σύγχρονον γενεάν.

Ὁ Τιμολέων Φιλήμων, χωρὶς νὰ εἶναι οὔτε στρατηγός, οὔτε ἄρχων πολιτικός, οὔτε καὶ ὑπάσπιστής τοῦ Διαδόχου, ἐτάχθη παρὰ τὸ πλεῖστον αὐτοῦ καὶ θέσας τὸν νοῦν του, τὸν πατριωτισμὸν του καὶ τὸ ἐν τῇ ψυχῇ του ὑπάρχον μεγα-πήβολον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ, συνετέλεσεν ὅπως εὐδοκῶθῃ καὶ ἀχθῆ εἰς τοιοῦτο ἐπιτυχὲς πέρας ἡγεμονικὸν ἐπιχειρήμα τοιαύτης ἐθνικῆς σημασίας. Ὁ Φιλήμων, ὁ ἄνευ τίτλων ἐπι-σήμων, ὁ ὑπὸ τὸ ταπεινὸν τοῦ γραμματέως ἀξίωμα δράσας καὶ ἀγωνισθεὶς ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ, δικαιοῦται βεβχίως νὰ δεχθῆ τὸν τίτλον, ὃν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ κεφαλαίου τούτου τῷ ἀπενείκαμεν, τὸν τίτλον τοῦ ἄρχοντος, ὅστις ἐτίμησε καὶ ἐκυ-τόν καὶ τὸ ἔθνος καὶ Ἐκεῖνον, ὅστις τὸν ἔκρινε κατ' ἀξίαν, ὅπως τῷ παράσχῃ τὴν πολύτιμον εὐκαιρίαν νὰ ἀναδειχθῆ ὁποῖος πραγματικῶς εἶναι.

Η ΔΥΣΟΣΜΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΠΝΟΗΣ

Πλεῖστοι φρονοῦσιν ὅτι δύσοςμος ἀναπνοῆ προέρχεται ἐκ τοῦ στομάχου. Τούτου πάσχοντος ἀνέρχονται δυσώδη ἀέρια, διαφθείροντα τὴν ἀναπνοήν. Ἡ δύσοςμία αὐτὴ δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἢ ἐκ τοῦ στόματος, ἢ ἐκ τῆς ρινός, ἢ ἐκ τῶν πνευ-μόνων. Εἰς πλείστας δὲ περιστάσεις αὐτὴ κρύπτεται, κλειο-μένου διαρκῶς τοῦ στόματος, ἀλλ' ἅμα τοῦτο ἀνοιχθῆ ἢ ὁσμὴ ἐπαναφάνεται. Ὅταν ἡ δύσοςμία προέρχεται ἐκ τῶν ὀδόντων, παρέρχεται αὐθόρῃ τῇ συνδρομῇ τοῦ ὀδοντοῦ-τροῦ καὶ τῆς ἐνδελεχοῦς καθαριότητος τοῦ στόματος.

Καταρροὴ τῆς ρινός ἐπιφέρει ἐπίσης εἰς τὴν ἀναπνοὴν ὁσμὴν τινα, ἧτις ἐξελκείφεται, ὅταν ἡ ρὶς πλύνεται συνεχῶς διὰ διαλύσεως βορικοῦ ὀξέος, ἢ ἄλατος.

Ἡ ἐκ τῶν πνευμόνων ἀναδιδομένη ὁσμὴ ἐπέρχεται ὡς ἐξῆς: Τρεῖς λίτρας ἐκ τῆς ποσότητος τῶν τροφῶν, τὰς ὁποίας καταναλίσκωμεν, χάνονται, διαδιδομένη εἰς τὸ δέρμα καὶ τοὺς πνεύμονας. Ὅταν δὲ τὰ ἑκατομύρια τῶν πόρων τοῦ δέρματος εὐρίσκονται ἐν μέρει πεφραγμένα καὶ αἱ βλαβερὰ οὐσία, αἱ δι' αὐτῶν προσπαθοῦσαι νὰ ἐξέλθωσι, δὲν κατορ-θοῦσι τοῦτο ἐλευθέρως, ἔρχονται εἰς βοήθειαν αὐτῶν οἱ πνεύ-μονες. Ἄλλ' οὔτοι, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐκπληρώσωσι τελείως καὶ τὴν λειτουργίαν τοῦ δέρματος, τὴν ὁποίαν πεφραγόμε-τικῶς ἀναλαμβάνουσι, μεταβάλλουσι τὰς ἐκκρίσεις εἰς τοξί-κάς, ὅπερ φέρει τὴν υγείαν εἰς λίαν δυσάρεστον καὶ κρίσιμον θέσιν. Οὐχ ἦττον τρεῖς ἐπὶ τεσσάρων θεραπεύονται διὰ τροφῆς

ὕγιους καὶ ἀπλῆς, δι' ἡμερησίου λουτροῦ μετὰ σάπωνος καὶ δι' ἐλευθέρως ἀναπνοῆς· ἰδίως δὲ ἐπισπύει τὴν θεραπείαν ἢ λήψιν λουτροῦ Τουρκικοῦ. Ἐγ γένει πρὸς καθαρισμὸν τῆς ἀναπνοῆς συντελεῖ οὐσιωδῶς ἡ δικτήρησις ἐν καθαρᾷ κατα-στάσει τοῦ δέρματος, τοῦ στομάχου, τῶν ἐντέρων καὶ τοῦ αἵματος.

Πιθανὸν εἰς πλείστας περιστάσεις ἀέριον δυσώδη ν' ἀνέρ-χονται διὰ τῆς κυκλοφορίας εἰς τοὺς πνεύμονας, ἢ νὰ εισέρ-χονται εἰς τοὺς ἰστούς· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἀσθενὴς δέον νὰ ζῆ ἐλευθέρως, νὰ τρώγῃ ὀλίγην ἀλλὰ καθαρὰν καὶ στερεὰν τροφήν, νὰ δικιτᾶται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ ὑπαίθριον καὶ νὰ ἀσκῆται ἔσσο δυνάτων πλείοτερον. Ἰδίως ἡ ἐν καθαρῷ ἀέρι διαβίωσις συντελεῖ θαυμασίως εἰς τὴν ἐξάλει-ψιν τῆς δυσοςμίας τῆς ἀναπνοῆς.

Ἡ δυσώδης ἀναπνοὴ ἐπέρχεται πρὸ πάντων εἰς τοὺς ἐρ-γαζομένους εἰς τυπογραφεία, εἰς δωμάτια ἀνήλια, ἢ πολὺ θερμικινόμενα, ἢ κακῶς ἀεριζόμενα. Ὅταν ὁ ἀὴρ ἀραιοῦται· πληροῦται δυσωδίας.

Κατὰ τὸ γῆρας ἡ ἀναπνοὴ δὲν δύναται νὰ εἶναι τόσον κα-θαρά, οὔτε ἐλαφρά, ὡς κατὰ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν. διὰ τοῦτο, προούσης τῆς ἡλικίας, λαμβάνεται πλείοτερά μέρημα ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο. Ἀλλὰ καθαριότης ἐν παντί, καὶ πάν-τοτε. Δύναται τις συγχρόνως νὰ μασπῆ ἐνίοτε καὶ ἀρωματώ-δεις τινὰς οὐσίας, ὡς κανέλλαν, μοσχοκάρυον καὶ ἄλλα τοι-αῦτα, ὅταν δὲ ἡ ὁσμὴ προέρχεται ἐκ τοῦ καπνοῦ, ἢ ποτῶν, τὸ μόνον θεραπευτικὸν μέσον εἶναι ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τούτων.

Τροφὰι τινες ἐπίσης δίδουσι πρόσκαιρον ὁσμὴν εἰς τὴν ἀναπνοήν, ὡς τὰ κρόμμυα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐν τούτοις τοσοῦ-τον θρεπτικά, ὥστε εἰς πολλὰ μέρη προτιμῶνται ἀπὸ τὰ γε-ώμηλα. Τὰ κρόμμυα, βραζόμενα μετὰ φασολίων χάνουσι τὴν κακοσμίαν αὐτῶν. Ἀλλὰ τινὲς τροφὰι καθαρίζουσι τὴν ἀνα-πνοήν ὡς τὸ πορτοκάλιον.

Τὸ δυσάρεστον εἶναι ὅτι ὁ ἔχων κακὴν ἀναπνοὴν δὲν δύ-ναται νὰ παρατηρήσῃ τοῦτο μόνος, ἐκτός ἐὰν ἄλλος τις τῷ εἴπῃ τοῦτο, καὶ ἐπειδὴ τὸ ζήτημα εἶναι λεπτόν, ἕκαστος δισταίνει νὰ τὸ πράξῃ, μολοντί γνωρίζει ὅτι ἀποδίδει ἀληθῆ ἐκδούλευσιν. Ἐν τούτοις ὀφείλομεν νὰ εὐγνωμονῶμεν πρὸς τοὺς εἰδοποιούντας ἡμᾶς περὶ τῶν φυσικῶν ἢ ἠθικῶν ἀτε-λειῶν ἡμῶν, διότι διὰ τοῦ τρόπου τούτου μόνον δυνατὸν νὰ διορθώμεθα.

Dr Marie Rossi

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΪΑΣ

Ἐορτὴ ἀγάπης καὶ εὐσπλαχνίας. Ἐορτὴ ἀδελφοποιήσεως τῶν πασχόντων καὶ τῶν ὑπὲρ αὐτῶν ἀγωνιζομένων. Ἐορτὴ καθ' ἣν οἱ εὐεργετοῦντες ἀντὶ δραχμῆς ἀποκομίζουσι ὠραῖον ἐνθύμιον, ἀξίας πάντοτε ἀνωτέρας, μετὰ τῆς εὐχαριστήσεως, ὅτι διὰ τῆς δραχμῆς, ἢν ἐδαπάνησαν, ἐπανεφέρον ἴσως τὸ μειδίωμα εἰς τὰ χεῖλη πεινῶντος παιδίου, ἀνεχάτιταν διὰ παροχῆς ἐγκαίρου φαρμάκων καὶ περιθάλψεως νόσον, ἧτις θὰ ἀπερράνωσε πολυμελῆ οἰκογένειαν πατρὸς καὶ μητρὸς, παρέσχον εἰς μίαν ἐπὶ πλέον ἔρημον φίλων καὶ συγγενῶν ἰσοβίως πάσχουσαν ἄσυλον καὶ παρηγορίαν.

Ἴδου εἰς τί χρησιμεῖει ἡ δραχμὴ αὐτὴ τῶν πολυπληθῶν,

έπισκεπτών τῆς ἐν τῷ Ζαππεῖῳ Μεγάλῳ ἀπὸ χθὲς διενεργουμένης ἐορτῆς. Ἴδου εἰς τὴν ἐχρησήμευσαν τὰ μικρὰ ἀντικείμενα, ἕτινα εὐγενεῖς φίλων κυριῶν χεῖρες ἐφιλοτέχνησαν καὶ προσέφεραν πρὸς ὅλους ἡμᾶς τὸς ὑπὲρ τῶν ἀνιάτων καὶ τῆς «Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος» ἐργαζομένους. Ἴδου εἰς ποῖαν ἐορτὴν συγκαλοῦμεν τὰς ἀναγνωστρίδας μας, εἰς ποῖαν τῆς ψυχῆς πανήγυριν θέλομεν νὰ τὰς καταστήσωμεν κοινωνοὺς καὶ συντρόφους. Ἀντὶ τοῦ συνήθους περιπάτου των ἀνὰ τὸ Φάληρον, ὑπο ἀντιρρήτως περισσώτερη δαπανοῦν, ἢ ἐπισκεφθοῦν τὸ Ζαππεῖον. Εἶναι μία καλὴ εὐκαιρία νὰ γνωρίσῃσιν ἐκ τοῦ πλησίον ὅλους τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας, αἵτινες ἀγκυλοῦν τοὺς πτωχοὺς καὶ ῥαγίζονται καὶ ἀγωνίζονται τὸν καλὸν τῆς φιλανθρωπίας ἀγῶνα. Εἶναι μία εὐκαιρία νὰ ἀδελφωθοῦν με αὐτὰς ὑπὸ τὴν φιλόξενον στέγην τοῦ Ζαππεῖου μεγάρου, ὑπὸ τοὺς ἀρμονικοὺς τῆς ὀρχήστρας ἤχους, ἐκεῖ ὑπὸ τὰ μειδιάματα καὶ τὰς εὐλογίας τῶν νεαρῶν δεσποινίδων, τῶν ἀκμαίων κυριῶν, αἵτινες τίθενται κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν πάντων χάριν τῶν δυστυχῶν, ὧν ἐτάχθησαν προστάτιδες καὶ ἀρωγοί.

Εἰς τὰ ἀποσταλέντα μέχρι τοῦδε πρὸς ἡμᾶς εἶδη, προσετέθησαν καὶ ἕτερα παρὰ καλῶν πάντοτε φίλων μας καὶ φίλων τοῦ καλοῦ, πρὸς ἃς θερμὰς διαβιβάζομεν εὐχαριστίας.

Οὕτω μᾶς ἀπέστειλαν: Ἡ κ. Τράκα δρ. 25 ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων, ἡ δις Λικατερίνα Διαμυτοπούλου 7 ὠρεῖα μικρὰ ἀντικείμενα, ἡ δις Ἐλένη Βλάχου 7, ἐπίσης ὠρεῖα, ἡ δις Α. Περίδου πλὴν τῶν προπροσταλέντων καὶ 3 ἕτερα ὠρεῖα χειροτεχνήματα, ἡ κ. Σωτηρία Ἀλιμπέρτη 2 μικρὰ χειροτεχνήματα, αἱ δεσποινίδες Ἀλεξάνδρου 3 μικρὰ ὠρεῖα ἀντικείμενα, ἡ δις Παναγιώτα Λιοῦρη 1 ἀντικείμενον, ἡ φίλη Διάπλασις τῶν Παιδῶν 3 τόμους τῆς χρυσοδεμένους καὶ 9 βιβλιάρια.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΤΑΣ ΜΑΣ!

Ἡ φύσις δὴν χαρωπὴ σὰν γύρη στολισμένη τῶν νικητῶν μας τὴν χαρὰ ψάλλει τὴ δοξασιμένη, καὶ ἡ Ἀθηναῖα περήφανη ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα στέλλει κλαδί τιμητικὸ ὅσον γυνὴ τοῦ Μαραθῶνα.

Τὶ ἅγια κελὴν ἢ στιγμὴ! πῶς ἢ καρδιά πετοῦσε ὅτ' ὀδοξασμένο παρελθόν, καὶ πῶς ἐκαρτεροῦσε, τὴν νίκη τὴν σημερινή, τὴν νίκη τὴν μεγάλη, νὰ ἀναστήσῃ τὴν παλιὰ τὴν δόξα μας καὶ πάλι.

Φορέστε στέφανο χρυσοῦ ὅτ' ἀδεκα παλληκάρια στοδὸς δέκα Ἑλληνοπαιδας, στὰ δέκα μας καμάρια, ὅπου δέξαν ὅτ' ἀγαθὰ πῶς εἶν' παιδιὰ ἐκείνων τῶν παλαιῶν καὶ κραταιῶν ἐπιφανῶν Ἑλλήνων.

Ἀνοῦλα Ἰ. Ὀλυμπίου

BIBLIA

Ἀράματα καὶ διάλογοι παιδικοί. Παρὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Διαπλί-εως τῶν Παιδῶν» κ. Ν. Παπαδοπούλου ἐκδίδεται κατ' αὐτὰς βιβλιάρια, περιλαμβανόν διαλόγους καὶ δράματα παιδικὰ δι' ἐορτὰς σχολείων καὶ οικογενειῶν. Τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως τῶν δραμάτων τούτων κ. Γρ. Ξενοπούλου, τοῦ γνωστοῦ μας διηγηματογράφου καὶ

μυθιστοριογράφου ἀρκεῖ, ἵνα καταστήσῃ περιζήτητον τὸ βιβλιάριον τοῦτο, τὸ ὁποῖον βεβαίως θὰ εὐεργετήσῃ πρῶτιστα τὰς διδασκαλίσσας καὶ διδασκάλους τῶν σχολείων, ὅχι δὲ ὀλιγώτερον καὶ τὰς μητέρας οικογενειῶν.

Ἡ σκηνὴ ὅσον καὶ ἂν εἶναι μικρὰ καὶ παιδική, εἶναι ὅμως πάντοτε σχολεῖον τοῦ καλοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ αἱ μητέρες, ἵνα ἀπασχολῶσι τὰς ὥρας τῶν μικρῶν των, ἐὰν συνειθίσουν νὰ τὰ ἀσχοῦν εἰς μικροὺς διαλόγους, καὶ τὰ μανθάνουν νὰ συνδιαλέγονται καὶ νὰ ἴστανται καὶ νὰ συμπεριφέρονται καλῶς καὶ ἐνῶ τὰ διασκεδάζουν συγχρόνως καὶ τὰ ἠθικοποιῶν.

Τὸ βιβλιάριον τοῦ κ. Ξενοπούλου τιμᾶται διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Διαπλίσεως» δρ. 1,50, διὰ δὲ τοὺς λοιποὺς δρ. 2.

Παρακαλοῦνται αἱ κυρίαί, αἱ λαβοῦσαι παρ' ἡμῶν σχετικὰς ἀγγελίας, νὰ τὰς ἐπιστρέφουν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου ἐντὸς τοῦ μηνός.

La femme contre l'alcool. Παρὰ τοῦ ἐν Βελγίῳ νομομαθοῦς καὶ διακεκριμένου διὰ τοὺς ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς γυναικὸς ἀγῶνας τοῦ κ. Louis Franc ἐδημοσιεύθη ὠρεῖα καὶ ἐμβριθεστάτη μελέτη ὑπὸ τὸν τίτλον «La femme contre l'alcool». Παρ' ἡμῖν, ἔσθ' ἡ οἰνοποσία ὅχι ὀλίγα ἀριθμεῖ εἰς τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ θύματα, εἶναι ἀναγκαῖα ἡ μελέτη τοῦ ἔργου τούτου, τοῦ ὁποῦ περικοπὰς θέλομεν εὐχαρίστως δημοσιεύσει λίαν προσεχῶς.

Ἡ φάρσα τῆς ζωῆς. Παρὰ τοῦ κ. I. Καμπύση ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον κωμῳδία εἰς δημόδιον γλῶσσαν, εἰς πράξεις τρεῖς. Τιμᾶται δρ. 2.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα καὶ θαυμαστότερα θεάματα, τὰ ὅποια ἀπέκτησαν αἱ Ἀθηναὶ χάρις εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας εἶναι τὸ Μέγα Πανοράμα παρὰ τὸ Στάδιον, τὸ μετενεχθὲν ἐκ Παρισίων, καὶ ἀναπαριστῶν τὴν μεγάλην Γαλλικὴν Πρωτεύουσαν, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς πολιορκίας. Εἶναι ἀληθὲς τεράστιον τῆς τέχνης θαῦμα, δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἑλληνικὴ οικογένεια, ἥτις νὰ μὴ τὸ ἐπισκεφθῇ, σχηματίζουσα πλήρη ἰδέαν μεγάλης πόλεως πολιορκουμένης, εἰς φυσικὰς τῶν πάντων διαστάσεις, τῶν φυσικὰς καὶ τελείας, ὥστε νὰ νομίζῃ τις ὅτι πραγματικῶς εὐρίσκεται πρὸ τῆς πολιορκουμένης πόλεως.

Οἱ μὴ ἐπισκεφθέντες μέχρι τοῦδε τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσαν, ἰδοὺ εὐκαιρία νὰ τὴν ἴδουν, νὰ τὴν θαυμάσουν, νὰ τὴν μελετήσουν μόνον με δαπάνην δρ. 2.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ—ΘΕΑΤΡΟΝ

Συναυλία Ὁδείου. Ἀληθῶς σπανίως στιγμὰς καλλιτεχνικῆς ἀπολαύσεως διέρχεται εἰς τὰς παρὰ τῶν μαθητριῶν τοῦ Ὁδείου διδομένας συναυλίας. Ἡ ὀρχήστρα ἅπασα παρὰ μαθητριῶν καὶ μαθητῶν ἀποτελούμενη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ καὶ ἐφόρου κ. Johannes Miersch ἐκτελεῖ μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας τὰς δυσκολωτάτας τῶν μουσικῶν ἐκτελέσεων.

Ἀλλὰ μήπως καὶ αἱ ἐκτελέσεις διὰ βιολίου, διὰ κλειδοκυμβάλου παρὰ μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, τῆ συνοδείᾳ πάντοτε τῆς ὀρχήστρας δὲν προδίδουν τὰς καταπληκτικὰς προόδους τοῦ Ὁδείου, τοῦ τῶν δεξιῶν διεθυνομένου παρὰ τοῦ κ. Γ. Νάζου καὶ τῶν τελείως λειτουργούντος ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην διδασκαλίαν τοιοῦτων καθηγητριῶν καὶ καθηγητῶν.

Πᾶσαι αἱ ἐκτελέσεις τῆς συναυλίας ταύτης ἐπευφημήθησαν καὶ ἐχειροκροτήθησαν βεβαίως, ἰδιαίτητα ὅμως ἐνεθουσίασαν ἢ παρὰ τῶν δεσποινίδων Ἐμπεδοκλῆ καὶ τοῦ κ. Βακιορέλλη ψαλίσσα τριωδία τοῦ Mozart cosi fan tutte καὶ ἢ παρὰ τῆς δεσποινίδος Λίας Ροντοπούλου θαυμασίως καὶ μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ γλυκύτητος ἐκτελεσθεῖσα Ballade du Roi de Thulé τοῦ Gounod. Καὶ οἱ δυσκολώτεροι

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Καθαρισμὸς τῶν σιδηρῶν μαγειρικῶν σκευῶν. Ὅταν τὰ ἐκ πλακῶν σιδηρῶν μαγειρικῶν σκευῶν μαυρίσωσιν ὑπὸ τοῦ πυρός, τὰ καθαρίζουν διὰ τοῦ ἐξῆς τρόπου:

Ἀναμιγνύουν στάχτην ἐκ ξύλων μετὰ συνήθους ἐλαίου, μεχρισοῦ σχηματισθῆ ζύμη. Διὰ ταύτης τρίβεται δυνατὰ τὸ σκεῦος διὰ τεμαχίου μαλλίνου ὑφάσματος καὶ, ἐὰν ἡ ἀκαθαρσία ἐπιμένῃ, ἐξακολουθοῦν νὰ τρίβουν αὐτό, μέχρι τελείου καθαρισμοῦ, ὅτε τὸ σκεῦος μεταβάλλεται εἰς καινουργές.

Καθαρισμὸς τῶν λιπῶν ἐκ Kummer. Λαμπρὸν μέσον ὑποδεικνύεται εἰς τοὺς καπνίζοντας διὰ νὰ καθαρίζωσι τὰς πίπας των ἢ τὰς σιγαροθήκας των ἐκ μετάλλου Kummer, ἐκ τοῦ ὁποῦ πολλὰκις κατασκευάζουν ἀριστουργήματα. Διὰ τεμαχίου ὑφάσματος, βρεγμένου καὶ πεπασμένου διὰ κόνεως ἐκ τῆς ἐλαφρᾶς κιτρινοπέτρας δι' ἧς στυλνόνουν τὰ μαχαιροπήρουνα, τρίβουν καλῶς τὴν πίπαν ἢ τὴν σιγαροθήκην καὶ εἶτα διὰ ζηροῦ ὑφάσματος τὴν καθαρίζουν καλῶς καὶ καθίσταται οὕτω λαμπρῶς καινουργές.

Ἡ βενζίνα, ὡς μέσον καθαρισμοῦ τῶν ἐνδυμάτων, δύναται νὰ γείνη αἰτία πυρκαϊῆς, μ' ἔλλην τὴν πρόνοιαν ἦν λαμβάνουσι ὅπως ἀποφύγῃ αὐτήν. Διότι ὅταν καθαρίζωσιν ὑφασμά τι ζηρὸν διὰ τεμαχίου ὑφάσματος βρεγμένου εἰς βενζίναν, παράγονται ἠλεκτρικοὶ σπινθήρες, φθάνοντες πολλὰκις εἰς πέντε ἑκατοστομέτρων μήκος, ἀρκούντως δὲ ἰσχυρῶν ὥστε ἀναφλέξωσι τὴν βενζίναν. Πρὸς ἀποφυγὴν τούτου, δέον τὸ καθαριζόμενον ὑφασμα νὰ εἶναι προηγουμένως ὀλίγον βρεγμένον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀνώνυμον. Βικρέτ-ελ-Σαττ. Προσεφέρθη βοήθεια εἰς δυστυχὴ γυναῖκα τῶν γραμμάτων, δοκιμαζομένην ὑπὸ τρομερῶν συμφορῶν καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεώς της ἀδυνατοῦσαν νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν βοήθειάν τινος. Ἐὐν εἰξεύρετε πόσον σὰς εὐγνωμονεῖ καὶ πόσον πολυτιμος ἦτο ἡ συνδρομὴ σας. Ἄρ. 450 Ροσθόβιον. Τὰ γραμματῶτημά μας ἦσαν πάντοτε τὰ αὐτὰ, μόνον τώρα ἐπὶ τῆ εὐκαιρίας τῶν ἀγῶνων ἐξεδόθησαν νέα Ὀλόκληρος σειρὰ στοιχίζει, νομίζω δρ 20. Εὐχαρίστως, ἐὰν ἐπιθυμητέ. — Καν Θ. Μ. Βάρναρ. Δεγόμεθα Βουλγαρικὰ χαρτονομίσματα. Καθυστερεῖτε καὶ 2 φρ. ἐκ τοῦ ν. ἔ. — Καν

κριταὶ ἀπῆλθον τοῦ Ὁδείου κατεγορημένοι, ἀποκομίζοντες ἀληθμονήτους ἐντυπώσεις τοῦ καλοῦ.

Θέατρον Ὁ γαλλικὸς θίασος ἐφ' ὅσον γίνεται γνωστότερος, ἐφ' ὅσον προβαίνει εἰς παράστασις δυσκολωτέρων ἔργων ἀναδεικνύεται καὶ τελειότερος, ἀποκτᾷ καὶ μεγαλητέρας συμπαθείας. Ἡ Κάρμεν ἐπαίχθη πολὺ καλὰ, ἰδίᾳ ἀπὸ τὴν κ. Sandre Peceard ἢ ἐποῖα διὰ τὴν τέχνην τῆς γοήσεως, τῆς μαγίσεως εἶναι ἀληθῶς μοναδική. Ἡ αὐτὴ ὡς Βοκάκιος ἐχειροκροτήθη ἐνθουσιωδῶς, τῶν ἀπαράμιλλος εἶναι ἢ χάρις μεθ' ἧς ὑποδέεται καὶ τὰ δυσκολώτερα ἔτι μέρη. Ἐν γένει ὁ Γαλλικὸς θίασος ἐξησφάλισεν ἤδη τὰς τὰς πολυτίμους τοῦ κοινοῦ συμπαθείας, οὐδεμία δ' ἀμφιβολία ὅτι πολλὰ καὶ ὠρεῖα νέα ἔργα θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀναβιβάζων ἀπὸ τῆς σκηνῆς.

Συναυλία εὐεργετικῆ. Ὑπὲρ ἀτυχοῦς καὶ ἀπορφανωθείσης οικογενείας συμπαθοῦς καὶ μοναδικῶν καλλιτέχνων δίδεται τὴν προσεχῆ Πέμπτην καλλιτεχνικὴ ἑσπερίς, ἧς θὰ προίσταται ὁ κ. Σαμάρας καὶ ἐν ἧ ἢ ἀλθῆ μέρος ὁ ἐπιφανὴς βιολιστὴς μας κ. Ἀνεμογιάννης.

Πλὴν τούτου ἐρασιτέχναι καὶ ἐρασιτέχνιδες θὰ τέρψουν διὰ τοῦ γλυκυτάτου ἄσματος των. Τὸ κοινὸν τῶν Ἀθηνῶν θὰ ὑποστηρίξῃ βεβαίως τὴν μοναδικὴν ταύτην ἑσπερίδα, δι' ἧς θέλει ἀνακομφισθῆ ἢ οικογένεια ἐνὸς μεγάλου τῶν Μουσῶν ἥρωος καὶ μάρτυρος.

Θέατρον Παρασκευοπούλου. Ὅταν τὸ φύλλον μας ἐτίθετο—ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους—εἰς τὰ πιστήρια ἐτοιχολλεῖτο ἡ εἰδοποίησις τῆς παραστάσεως τοῦ ἔργου τοῦ κ. Θ. Σολωμοῦ. Δὲν προφθάνομεν κατὰ συνέπειαν νὰ κρίνωμεν εἰς αὐτὸ τὸν δύσκολον χαρακτήρα τῆς ἡρωίδος, ὃν ὑπέδθη ἢ κ. Παρασκευοπούλου. Εἰς τὸ προσεχές ὅμως θὰ δημοσιεύσωμεν ἐκτενῆ μελέτην καὶ ἐπὶ τοῦ ἔργου καὶ ἐπὶ τῆς καλλιτέχνιδος.

Συναυλία Φιλομουσῶν. Καὶ ἕτερα συναυλία, ἧς ἐπίσης θὰ μετασχη ὁ κ. Σαμάρας καὶ ὁ κ. Ἀνεμογιάννης θὰ δοθῆ αὔριον ὑπὸ τοῦ «Ὁμίλου τῶν Φιλομουσῶν». Αἱ συναυλίαι τῶν Φιλομουσῶν ἔχουν ἀποκτήσει τοιαύτας συμπαθείας καὶ τὴν δημοτικότητα, ὥστε δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι καὶ αὔριον αἱ θέσεις θὰ εἶναι περιζήτητοι, ὅσοι δὲ δὲν προνοήσουν ἐγκαίρως θὰ εὐρεθοῦν χωρὶς θέσεις.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Ἡ κ. Ἀνδρέου Βαλλιάνου ἐκ Μασσαλίας. . . . . 200 δρ.
Ἡ μίς Wisker ἐκ τῆς χειρομαντικῆς τῆς εἰσπράξεως 200 «

LEON TINSEAU

ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΣΤΟΜΑ

Κατ' ἀρχὰς ἐστενοχωρεῖτο, βλέπων διαρκῶς τὴν αἰοδὸν ἐκ τῶν ὀπισθεν καὶ ἀτελῶς ἀντιλαμβανόμενος τῶν θαυμασίων τῆς φωνῆς των τόνων, ἀλλ' ἐπαρηγορεῖτο σκεπτόμενος ὅτι μετὰ τὸ τέλος τῆς πράξεως θὰ τὴν ἐπλησίαζεν. Οὐχ ἦττον ἀπεθαύμαζε ζωηρῶς τὰς ἀρμονικὰς αὐτῆς κινήσεις, τὴν οὐρανίαν γλυκύτητα τῆς φωνῆς της, ἣν ἐνόμιζεν ὅτι τὸ πρῶτον ἤδη ἤκουεν, καὶ ἐνδομῶχος ἠγάλλετο διὰ τὰ καταγώδη ἐκεῖνα χειροκροτήματα. Καταπετασθεῖς τῆς αὐλαίας, ἢ αἰοδὸς παρέμεινε μικρὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, διὰ ν' ἀνταλλάξῃ λέξεις τινὰς μετὰ τοῦ Γοδερροῦ, ἀλλ' ἐνῶ μετ' αὐτοῦ συνομιλεῖ, ἄλλον ἀνεξήτει διὰ τοῦ βλέμματος. Μεταβαίνουσα δὲ ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ αὐτῆς θεωρίῳ, παρετήρησε τὸν Πατρίκιον, ἀνήμενον αὐτήν.

— Δοιπόν, εἶπε, τείνουσα αὐτῶ τὴν χεῖρά της, ὑπόθερον ἔτι ἐκ τῆς συγκινήσεως τῆς παραστάσεως, εἶσθε εὐχαριστήμενος; τὴν ἐσπέραν ταύτην;

Ὁ Πατρίκιος παρετήρησε τὴν ἐκλαμπρον αὐτῆς καλλονὴν, τὴν ἀπαρμιλλοῦ κομψότητος περιβολὴν της καὶ κατέπρωγεν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος. Τῷ ἐφάνετο ὅτι ἐβλεπεν ὅχι πλέον τὴν Εὐγενίαν Σωδάλ, ἀλλ' ἀντίτυπον τι αὐτῆς, μεγαλειτέρας ἡλικίας, με χαρακτηριστικὰ τραχύτερα, εἰς τὸ ψιμύθειον προέδιδε περιφλεγῆ τινα χρωματισμὸν, δεικνύοντα αὐτὴν ὡς ἐν ὀργῇ διατελοῦσαν, καταυγαζομένην δὲ ὑπὸ τῆς λάμψεως πολυπληθῶν ψευδῶν κοσμημάτων. Ἀδυνατῶν ν' ἀποκρύψῃ τὰς σκέψεις του, ὁ Ὁ—Φάρελ ἀπήντησεν: — Ἐὰν δὲν ἤμην εὐχαριστήμενος μετὰ τὴν εὐνοια, ἦν μοι δεικνύετε τὴν στιγμὴν ταύτην, θὰ ἤμην πολὺ δύσκολος· ἀλλ' ἐντούτοις τὴν πρῶταν δὲν ἀνταλλάσσω διὰ τῆς ἐσπέρας ταύτης.

— Δοιπόν, βλέπω ὅτι ἡ ἀτυχὴς Ἀδοσίδου δὲν εὐρε παρ' ὑμῖν χάριν.

— Ὑπερέχει παρ' ἐμοὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς Εὐγενίας Σωδάλ, ἀπήντησεν ὁ ν. ανίας, σκιάζουσα καὶ αὐτὴν τὴν θαυμαζομένην πρηνήπισσαν. Εἴμαι, ἐν τούτοις ἀδέξιος αὐλικός, δὲν εἶναι ἀληθές;

— Τούναντιον, εἶπεν, ἡ Εὐγενία δὲν ἠδύνασθε νὰ εὐρθε γλυκυτέραν φιλοφροσύνην, διότι καὶ ἐγὼ τὴν πτωχὴν Εὐγενίαν προτιμῶ.

Καὶ ἀπῆλθεν εἰς νεῦμα τῆς μητρος αὐτῆς, διαμενουσῆς με τὸν ἐπενδύτην τῆς θυγατρὸς της ἀνα χεῖρας.

Ὁ Πατρίκιος ἠκολούθησεν αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, μὴ παυόμενος ν' ἀποθαυμάξῃ τὴν ἀπειρον χάριν τῆς κινήσεως τῆς χειρὸς της, μεθ' ἧς ἀνῆγειρε τὴν ποδίρη αὐτῆς ἐσθῆτα. Ἄμα ὡς ἡ γόησσα ἐξηφανίσθη, τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα τῆς εἰς τὸν οἶκον ἐπανόδου του, φρονῶν ὅτι δι' αὐτὸν ἢ ἐσπέρα εἶχε πλέον λήξει, ἀλλ' ἐπλανᾶτο, ὡς μέλλομεν νὰ ἴδωμεν. Καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ποθὸν νὰ ἐπανῆ τὴν ἀμίμητον ἐκείνην καὶ ἰδανικὴν καλλονὴν, ἐπανεῦρεν δ' αὐτὴν περιτοιχομένην, οἶον ἐν πολιορκίᾳ, ὑπὸ θαυμασίων, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ τῇ ἀπευθίνη οὐδὲ λέξει.

Ἐκ δευτέρου, ἡ αὐλαία καταπετάσθη. Αἰφνης ὁ εὐμορφόκοσμος τῶν ὀρχηστρίδων ὁ δι' ἀραχνοειδῶν ἐκ τουλλοῦ ἐσθῆτων ἐνδεδυμένοις κατέλαβε τὴν σκηνήν, διότι ἐπηκολούθει ἢ ὄρχησις. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν μουρμυκίζουσων ἐκείνων ἐνδόνων κνημῶν καὶ τῶν σπηκσειδῶν εὐλυγίστων ὀσφύων, ὁ Ὁ Φάρελ ἠθάνετο ἑαυτὸν ἐν διηκεῖ ἐνοχλήσει, ὅτε χεῖρ ἐτέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ. — Ἐβλίσθη ὅτι δὲν θὰ διαπράξῃς ἀνοησίας, τῷ εἶπεν ὁ Γοδερροῦ, ἀναλαμβάνων τὸ προστατευτικὸν ὕψος του.

Μία ἐκ τῶν νεανίδων ἤκουσε τὴν προτροπὴν ταύτην, καὶ αὐθροεῖ ἀπὸ στόματος ἐξ ὀστομα διεδόθη, ὅτι ὁ ἀθλητικὸς παραστήματος νεανίας ἐκείνος, μετὰ τὴν ὑπερήφανον φυσιογνωμίαν, καὶ τὸ ἠλικοκᾶς τῶν Ἀνατολιτικῶν Χωρῶν πρόσωπον, τὸ ἐξαίρον τὴν δραστηριότητα τῶν ἀρρενωπῶν αὐτοῦ χαρακτηριστικῶν, ἦτο ἀνεψιὸς τοῦ μεγαλοποιήσαντος τὸν «Κωνσταντίνου», καὶ πᾶσαι τῷ ἐπετέθησαν ἀλληλοδιαδόχως, τὴς πρώτῃ νὰ τὸν παρασύρῃ εἰς διάπραξιν ἀνοη-

Εὐ Κ. Βουκουρέστιον. Βεβαιεῖται, ὅτι καθυστερεῖτε καὶ τρίτον ἔτος, τὸ ἀντίτιμον τοῦ ὁποῦοι σᾶς παρακαλῶ νὰ ἀποστείλητε. — Φρ. χρ. 16 ἐλήφθησαν. — Κον Δ Τ. Ζαγαζή. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας. — Κας κ. Α. Φ Πειραιᾶ. — Η. Ι. Ζάκυνθον. — Ν. Ξ. Β. Θήραν. — Α. Δ. Κύμην. Α. Ρ. Κέρκυραν. — Εὐ. Η. Πειραιᾶ. — Μ. Δ. Κ. Τρίπολιν. Β Π. Ἄργος. — Ζ Χ. Σύρον. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Κ. Ν. Κ Βαλτέσιον. Ἐφέτος ἐματαιώθη τὸ ἐν λόγῳ σχέδιον, ἀμφιβάλλω δὲ ἂν καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς θὰ πραγματοποιηθῆ. Ἴδου διατὶ δὲν ἔσπευσα νὰ ἀπαντήσω ἀμέσως. — Καν Σ. Α. Κ)πολιν. Ἀπορῶ πῶς δὲν λαμβάνετε τὰ φύλλα τακτικῶς. Γράφω ἀμέσως εἰς ἐκεῖ ἀναποκριντήν μας. Ἐβράδυνε νὰ δημοσιευθῆ τὸ τῆς 25ης Μαρτίου ἔνεκα πληθώρας ὕλης Ὀλυμπιακῶν. Ἄλ' ὡς τε καὶ ἐπιστολὴ σας ἔφθασε βραδύτερον. — Καν Ν. Ι. Νομίζω ὅτι ἡ γραμματολογία Γαλάνη περιλαμβάνει γενικά τινα στοιχεῖα. Θὰ ζητήσω ὅ,τι ἄλλο κατάλληλον. — Κόρη ἄπορος δύναται νὰ εἰσαχθῆ εἰς τὸ Ἄσυλον τῶν Ἐργατῶν καὶ νὰ φοιτᾷ εἰς ραπτικῆς ἐργοστάσιον, ἐν καταβάλλῃ 25 δρ. χαρτ. τὸν μῆνα. Ἐχει τροφὴν, κατοικίαν, φάρμακα καὶ ἰατρόν, πρὸς δὲ προστασίαν καὶ ἠθικὴν ὑποστήριξιν. — Δα Α. Κ. Χίον. Συμμορφώθημεν ὀδηγίαις σας. — Καν Αι. Δρ. Manchester. Εὐχαριστῶ θερμῶς δι' εὐγενῆ πάντοτε φροντίδα. Νέα συνδρομητρία ἐνεγράφη. Γράφω ἐντὸς ἑβδομάδος. — Δα. Κ. Π. Ἀγυιάν. Εἶναι ἀληθῶς κατόρθωμα καὶ σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς. Δρ. 20 ἐλήφθησαν. Φύλλα ἀποστέλλονται. Δα Εὐ. Τ. Ἀγ. Νικόλαον. Συνδρομὴ «Φιλοκάλου Πηνελόπης» δρ. 8. — Καν Μ. Κ. Κέαν. Δρ. 10 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστῶ. Εἰς Κ)πολιν δὲν ἐγνώρισά τὰς ἐν λόγῳ κυρίας. Κον Ι. Σ. Χαϊδάρ Πασᾶ. Κατ' ἀρχὴν τὸ γραφεῖόν μας δὲν παρέχει τοιαύτας ἐυκολίας. — Καν Α. Γ. Στ. Ἡράκλειον. Βεβαίως ἐλήφθησαν παρὰ κ. Μ. Σφ. καὶ σᾶς εὐχαριστῶ. — Κας κ. Μ. Δρ. Κεφαλληνίαν. Β. Κ. Ζάκυνθον, Μ. Γ. Ι. Μύκονον, Σ Π. Κρ. Σπάρτην. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΣ ἈΘΗΝΩΝ—ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ
Γραμμαὶ Ἀθηνῶν Π. Ν. Φαλήρου
Ἀρομολόγιον ἰσχύον ἀπὸ τῆς Τετάρτης 3 Ἀπριλλοῦ 1896

Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον D' Athènes à Phalère				Ἐκ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας Phalère à Athènes			
Π. Μ.		Μ. Μ.		Π. Μ.		Μ. Μ.	
6.—	10.40	12.40	4.40	6.40	10.40	12.40	4.40
6.40	11.20	1.20	5.20	7.20	11.20	1.20	5.20
7.20	12.05	2.—	6.—	8.—	12.—	2.—	6.—
8.—	10 —	2.40	6.40	8.40	—	2.40	6.40
8.40	—	3.20	7.20	9.20	—	3.20	7.20
9.20	—	4.—	—	10.—	—	4.—	8.—

Τὰς Κυριακὰς καὶ Ἑορτὰς καιροῦ ἐπιτρέποντος.

Μ. Μ.		Μ. Μ.		Μ. Μ.		Μ. Μ.	
12.05	3.10	6.10	12.—	3.30	6.30	—	—
12.40	3.40	6.40	12.40	4.—	7.—	—	—
1.20	4.10	7.10	1.30	4.30	7.30	—	—
—	4.40	7.40	2.—	5.—	8.—	—	—
2.10	5.10	—	2.30	5.30	8.30	—	—
2.40	5.40	—	3.—	6.—	—	—	—

Ἐκ Καλλιθέας εἰς Ἀθήνας — Kalithéa à Athènes.
Π. Μ. 5.35 6.15 Μ. Μ. 9.10

Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Καλλιθέαν — Athènes à Kalithéa.
Μ. Μ. 7.55 8.35 9.30

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΛΟΥΤΡΑ ΥΠΑΤΗΣ
Θαυματουργὸς ἰαματικὴ δύναμις

Ἀρχίζουσι ἀπὸ τῆς 10ης Ἀπριλλοῦ
Ἀλάνθαστος θερώπεια

Ἐκκεμάτων πάσης φύσεως, Ἰσχιαλγίας, χρονίων βρογχιτικῶν καὶ ἐντερικῶν κατάρων, ρευματισμῶν κνημῶν, παθήσεων τῆς κύστεως καὶ τοῦ ὕδατος, μητρικῶν, ψωριασῶν, ὀσταλγῶν πάσης φύσεως, ἐπίδερμικῶν νοσημάτων, ψαμμάσεων καὶ παθήσεων νεφρῶν.

Συγκοινωνία ἀποκλειστικὴ διὰ τοῦ Εὐβοϊκοῦ κόλπου εἰς Λαμίαν καὶ Ὑπάτην δι' ἁμαξῶν. Εὐρίσκειτε ἐκτὸς τῶν δημοσίων οἰκημάτων τὸ μέγαρον τοῦ Ν. Χατζίσκου μὲ 35 αἰθούσας μετὰ καὶ ἄνευ κληνοσωτηρμῶν. Ἐστιατόριον εὐρωπαϊκῶτατον, παντοπωλεῖον καὶ καφενεῖον μὲ πάντα τὰ εἶδη τροφῆς καὶ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ ποτὰ, κρεπωλεῖον, γαλακτοπωλεῖον, κούρτον καὶ ὀδοντοῦατρίον. ὀπωραπωλεῖον καὶ κλίσανον. Εὐβουλία καὶ πρωθυμοτάτη περιποίησις. Ταχυδρομεῖον καὶ τηλεγραφεῖον. Οἱ ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΑΙ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

Ι. ΤΣΑΜΗ
Ὅδὸς Σταδίου ἀριθ. 45

Δέρματα ἐκλεκτά, τέχνη καὶ καλλιαισθησία εὐρωπαϊκῆ, τιμαὶ λογικαὶ κατέστησαν τὸ ὑποδηματοποιεῖον Τσάμη τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐνοούμενον τῶν κυριῶν καὶ αὐτῆς τῆς Β. Αὐλῆς. Ὁ κ. Τσάμης εἶναι διὰ τὴν Ἑλλάδα ὅτι ὁ Παρισινὸς Ριννὲ διὰ τὴν Γαλλίαν.

σιῶν, ἀλλὰ μάτην! Τὸ πνεῦμα τοῦ Πατρικοῦ ἱππικοῦ ἄλλοθι καὶ ἡ ἀδιάφορος αὐτοῦ στάσις προσέβαλε τὴν φιλαυτίαν τῶν θελκτικῶν ἐκείνων μαινάδων, αἵτινες ποικιλοτρόπως ἤκικον αὐτὸν δι' εὐφυολογιῶν καὶ τακερῶν βλεμμάτων· τέλος ὁ πάγος αὐτοῦ ἀνέλυσε καὶ ἡ Εὐγενία Σωδάλ, κατελθούσα, εὐρεν αὐτὸν χαριεντιζόμενον μετὰ τῶν ἑλκυστικῶν ἐκείνων νεμεφῶν, ὡς ἄλλος Τηλέμαχος, εἰς τὴν θέαν τοῦ ὁποῦοι ἔσθη ἀποτόμως.

— Τί ἔχεις κόρη μου; ἠρώτησεν αὐτὴν ἐκπληκτος ἡ μήτηρ της.

— Τίποτε, τὸ φόρεμά μου προσηλωθῆ που.

Ἄλλ' ἦδη ὁ Πατρικὸς εἰς τὴν προσέγγισιν τοῦ εἰδωλοῦ τοῦ ἐγκατέλειπε πάσας καὶ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἀφίερων εἰς τὴν θαμβοῦσαν περιηγήτισσαν.

Περὶ τὸ τέλος τῆς πράξεως, ὁ Γοδεφρουᾶ πλησιάζας αὐτὸν. Ὑπαγε, τῷ εἶπεν, εἰς τὴν αἰθούσαν, διὰ ν' ἀκούσῃ; τί λέγεται περὶ τοῦ ἔργου.

Μετὰ πέντε λεπτά, ὁ Ὁ Φάρελ ἀνεμυγνύετο μετὰ τοῦ μελανοφόρου πληθους, τοῦ διακεχυμένου περὶ τὴν ὀρχήστραν, σχεδὸν ἄγνωστος μετὰ πάντων, ἔνεκα τῆς ἀπὸ ἐξαιτίας φυσίσης ξενθῆς καὶ μακρᾶς αὐτοῦ γενειάδος, ἣτις οὐσιωδῶς μετέβαλε τὴν φυσιογνωμίαν του. Παρατηρήσας ἐν τῷ πληθει ἀρχαῖον συμμαθητὴν του, ἔταίνε τὴν χεῖρα. Μὲ ἐλησμόνησας;

— Ὀλίγον ἐὰν ὑπεδοῦσθαις τὴν μνήμην μου. . .

— Πατρικὸς Ὁ Φάρελ.

— Πῶς; μὲ τὸ ὕψος αὐτοῦ τοῦ περιηγητοῦ τῆς ὑψηλῆς; ἐπανέρχεται λοιπὸν ἐκ τῆς Αὐστραλίας;

— Ὅχι, ἐκ τῆς Καμβόδης. Καὶ σὺ, τί γίνεσαι;

— Δημοσιογράφος, ἀγαπητέ μου.

— Συνήντησα λοιπὸν τὸν ἄνθρωπόν μου, εἶπεν ὁ Πατρικὸς, χαίρετῆσας. Εἰπέ μοι, τί σκέπτονται περὶ τοῦ «Κωνσταντινοῦ»;

— Αἱ γνώμαι διχάζονται· οἱ μὲν τῆς παλαιᾶς σχολῆς κορδακίζονται, λέγοντες ὅτι ἐπανερχονται αἱ ὠραῖαι ἡμέραι τῆς βωδῆς τῶν Πορτικῶν. Οἱ τῆς νέας Σχολῆς εἰσὶν ἐπιφυλακτικώτεροι, ἡ δὲ ἐμὴ γνώμη εἶναι, ὅτι ὁ φίλος σου κακῶς ἔπραξεν, ἐγκαταλιπὼν τὴν ὀπερέτταν. Τὸ μόνον καλὸν τὸ ὅποιον διὰ

τοῦ ἔργου τοῦ ἀπέκτισεν εἶναι ἡ ὠραία Σωδάλ, τὴν ὅποιαν θὰ εἶδες ἀναμφιβόλως καὶ τὴν ὅποιαν ὁ Γοδεφρουᾶ ἀπὸ ἐτῶν ἀνατρέφει δι' ἑαυτὸν, οὐχὶ βεβαίως διὰ τὴν φωνὴν της μόνον, ἀλλ' ἐπιφυλασσόμενος πολλὰ δικαιώματα, κατόπιν εἰδικῆς συμφωνίας μετὰ τὴν ἐμφάνισιν της ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς ὕπερας. Εἶναι, φίλε μου, ἱστορία ἀληθῆς καὶ ἰδοῦ, ἐπιχειρῶ νὰ σὲ πείσω. Καὶ καλέσας, διαβαίνοντα ἐκείθεν συνάδελφόν του: Μηνίω, μίαν λέξιν, σὲ παρακαλῶ, τῷ εἶπε. Μετὰ τίνος εὐρίσκειται τῆ στιγμῆ ταύτῃ ἡ Σωδάλ;

— Ἡ Σωδάλ; Ἄλλ' εἶναι γνωστὸν, μετὰ τοῦ συγγραφῆως της ἄλλως τε ὁ πρίγκηψ Κεμενέφ τὴν ἔχει ἦδη πολιορκήσει, καὶ φρονῶ ὅτι ὁ υιοσυκὸς ὀφείλει νὰ σπεύσῃ, διότι θὰ τὴν χάσῃ· εἶναι τὸ νέον της ἐσπέρας, δὲν τὸ ἐγγυρίζεις;

— Λοιπὸν, τί ἀπαντᾷς εἰς ὅλα ταῦτα; Ὅτι θὰ ἦ ο βλάξ, ἐὰν δὲν ἐδεικνύετο τόσον πρακτικὸς ἄ! ἐσχηματίσθη κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου! Καὶ ὀλιγώτερον ἤρεμος ἢ ὅσον ἐφαίνετο, δὲν ἐπέξετεινε τὰς ἀνακρίσεις αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπανῆλθεν αὐθωρεῖ εἰς τὰ παρασκήνια.

— Λοιπὸν, τί λέγον; ἠρώτησεν ὁ Γοδεφρουᾶ, εὐρίσκω τὴν αἴθουσαν ὀλιγον ψυχράν.

— Ὅλοι, ὁμοφώνως σὲ συγχαίρουσι, καὶ σὲ φθονοῦν διότι ἀπέκτησας ἐρωμένην τὴν ὠραιότεραν γυναῖκα τῶν Παρισίων. Ἀλλὰ δὲν ἐνοῶ, διατὶ μοὶ τὸ ἔκρυψας· καὶ εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ με παραλάβῃς ὡς ὑπασιστην σου, ἀλήθεια; Καὶ ἀπεμακρύνθη, ἀφήσας τὸν φίλον του πληγέντα μυχῶς ὑπὸ τῶν σκληρῶν τούτων λέξεων. Ἡ Εὐγενία Σωδάλ εἰσῆρχετο ἐν τῇ σκηνῇ ἀλλ' οὐδὲνα πλέον πόθον εἶχε νὰ τὴν ἴδῃ, οὔτε νὰ τὴν ἀκούσῃ· τῷ ἐνεποιεῖ φρίκην. Πάντα δὲ τῶρα ἀπιστρέφετο ἐν τῇ ἀχανεῖ ἐκείνῃ αἰθούσῃ, ἐνθα τὸ πᾶν πληροῦνεται, αἱ θέσεις, αἱ ἀνευφημῖαι, ἡ τέχνη, ἡ μεγαλοφυΐα, τὸ τάλαντον καὶ ἡ καλλονή.

(ἀκολουθεῖ)